

Тема номера: Старість

РЕДАКЦІЯ VERBUM

31 ЛИПНЯ 2019

Шановні читачі! Літо асоціюється з відпочинком і юністю. Проте варто пам'ятати, що після нього надходить осінь. Усі пори року пов'язані між собою – як і пори людського віку – і по-справжньому зрозуміти їх можна тільки в тому разі, якщо сприймати цілісно, не відриваючи одну від іншої. Тому нам здалося, що в іще одному літньому випуску «Вербуму» буде доречно поговорити про старість, яку іноді називають осінню життя.

Фото: Marija Gaba

Олексій Браславець говорить про душпастирський підхід Папи Франциска до стосунків між поколіннями. Цікаво, що більшість думок Його Святості про старість міститься в текстах, призначених для молоді. Він пише про міжпоколінневий зв'язок, важливий як для старших, так і для юних осіб, і намагається подолати дуалістичну модель мислення, де молодість протиставлена старості, а «батьки» – «дітям». У душпастирстві цей дуалізм проявляється у сприйнятті молодих людей «як тих, що ще не катехизовані й не залучені в повноту парафіяльного життя, а тому потребують уваги; а старших – як тих, що вже катехизовані й у все залучені, тож особливої уваги не потребують». Папа ж пропонує альтернативний підхід, відповідніший до католицького світогляду й канонічного права.

Кость Москалець пише про складний досвід старіння, який, проте, може перетворитися на шлях до глибшого розвитку, осмислення себе й світу. «Старіють звірі і птахи, дерева старіють, і навіть зірки й галактики. Сідаючи за обрій, старіючи, сонце ще раз озирається на перейдений шлях, бачачи його в світлі істини, і багряна заграва заходу – не менш велична та красива за пурпурову феєрію світання, а кора на височенних соснах, що курять небові пахощі живиці, надвечір так само золота, як і вранці. Старість – це наша вечірня жертва, і Податель віку людського не знехтує нею».

У фрагменті з книжки отця Войчеха Ґертиха ОР ідеться про старість і підготовку до відходу з цього світу в контексті смерті Ісуса Христа. Усвідомивши глибину сенсу Пасхальної таємниці, ми можемо краще зрозуміти «кінцеві етапи людського духовного паломництва, в якому люди старшого віку готуються до остаточного переходу. Від моменту Пасхальної Таємниці людська смерть перестала бути тільки страшним моментом остаточного розділення тіла і душі, відділення однієї людини від інших, від сім'ї та близьких. Християнська смерть – це зиск, користь, найвище єднання з Богом, яке слід пережити в любові, а не у страху, на підставі тієї найвищої любові, яка була нам дарована задарма». Смерті уникнути неможливо, проте вона може стати дверима до переживання повноти життєвого дару.

Сестра Олена Рибак SM розповідає про один із найстаріших будинків опіки для людей похилого віку, який у середині XIX століття заснували в Парижі польські емігранти. Дім святого Казимира – це спеціалізований заклад, обладнаний для догляду за хворими та старенькими особами. В Україні такі установи досі сприймають неоднозначно, проте європейський приклад показує, чому, за належної організації, «іноді розсудливо делегувати піклування про немічних або стареньких родичів професіоналам». Ба більше, у досвіді Дому святого Казимира є випадки, коли самі люди похилого віку звертаються, щоб якийсь час тут пожити, – а потім вирішують залишитися.

